

# РЕШЕНИЕ

№ 7683

гр. София, 17.12.2021 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 11 състав,**  
в публично заседание на 22.11.2021 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Петя Стоилова**

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **7896** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е по реда на чл.145-178 АПК, вр. с чл.118, ал.3 КСО.

Образувано е по жалба на „С. О. К.“ Е., с управител и едноличен собственик на капитала С. Я. Адамидис срещу Решение № 1040-21-750/21.07.2021 г. на Директора на ТП на НОИ - С. град, с което са потвърдени Задължителни предписания № ЗД-1-21-00931443/04.06.2021 г. към осигурителя.

Жалбоподателят намира за неправилни констатациите на административния орган, че трудовият договор между С. Адамидис и [фирма] е нищожен, поради невъзможен предмет и заобикаляне на закона. В тази връзка изтъква, че съгласно разпоредбата на чл. 74 от КТ административният орган може да установява недействителност на трудов договор – само в един единствен случай, досежно трудовите договори сключени с непълнолетни. Позовава се още на нормата на чл. 74 ал. 5 от КТ, съгласно която страните не могат да се позоват на недействителност на трудовия договор или на отделни негови клаузи, докато тя не бъде обявена и решението за обявяването ѝ не е връчено на страните. С последното, допълва становището си, че нищожността на един трудов договор се провъзгласява само от съда по предвидения в КТ исков ред. На следващо място изтъква, че в настоящия случай се касае за два различни правни субекта /единият е ФЛ, а другия ЮЛ/. В тази връзка настоява, че трудовият договор със С. Адамидис е бил подписан от тогавашния управител Я. Адамидис за работодателя [фирма]. С оглед на това счита оспорените задължителни предписания за незаконосъобразни. Претендира се отмяна на задължителните предписания, потвърдени с Решение № 1040-21-750/21.07.2021 г.

В съдебното заседание жалбоподателят се представлява от адв. А., който поддържа жалбата, претендира присъждане на разноски за държавна такса и адвокатско възнаграждение съгласно представения договор за правна защита сер. № А 844468/15.09.2021 г.

Ответникът – Директорът на ТП на НОИ – С. град, чрез процесуалния си представител юрк. В. оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена като неоснователна и недоказана. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на исканото адвокатско възнаграждение. Моли същото да бъде редуцирано до минималния размер.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена, не изпраща представител.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заповед от 03.06.2021г. на основание чл. 108, ал. 1 от КСО е възложено извършване на проверка по разходите на ДОО на [фирма]. Проверката е възложена във връзка с преписка вх. № 1043-21-323/23.04.2021г. от отдел „ПОВН“ при ТП НОИ - С. град, относно последващ контрол на изплатените парични обезщетения за временна неработоспособност и правомерността на подадени данни по чл. 5, ал. 4 от КСО с код „01“ по трудово правоотношение и с код „12“ като самоосигуряващо лице на С. Я. Адамидис, чрез осигурителя [фирма].

Съгласно Търговския регистър [фирма] е дружество развиващо дейност към настоящия момент с едноличен собственик и управител С. Я. Адамидис, считано от 09.09.2008 г. Същата е регистрирана като самоосигуряващо се лице - като осигурено лице за фонд „Пенсии“ и фонд „ОЗМ“ - считано от 29.01.2020 г. Към датата на проверката не е констатирано наличието на прекъсване на дейност и осигуряване.

С трудов договор от 03.01.2006 г. /л. 24 от делото/ С. Адамидис е назначена в [фирма] на длъжност „помощен персонал, обработващ финансово-счетоводна информация“, считано от 03.01.2006 г. на 8-часов работен ден. От справка за актуално състояние на всички трудови договори, вписани от осигурителя е видно, наличието на сключено допълнително споразумение на 01.04.2017г. От проверка в информационната система на НОИ е установено, че за С. Адамидис, не е подавано уведомление за прекратяване на това трудово правоотношение.

Осигурителят [фирма] е представил ведомости за начислени и изплатени трудови възнаграждения, от които става ясно, че за С. Адамидис има начислени и изплатени трудови възнаграждения.

Съгласно данни от „Регистър на осигурените лица“ е установено, че за С. Адамидис са подавани данни по чл. 5, ал. 4 от КСО, чрез осигурителя [фирма], с вид осигурен „01“ за периода от 01.09.2008 г. до 31.05.2021 г. вкл. и с код за вид осигурен „12“, от 29.01.2020 г. до 01.05.2021 г. вкл.,

Във връзка с констатациите направени в констативния протокол от 04.06.2021г. инспектор по осигуряването при ТП на НОИ - С. град на основание чл. 108, ал. 1, т. 3 от КСО и чл. 37, ал. 1 от Инструкцията за реда и начина за осъществяване на контролно-ревизионна дейност от контролните органи на Националния осигурителен институт е дал задължителни предписания за подаване на коригиращи данни за С. Я. Адамидис с вид осигурен – „01“ за периода 01.09.2008 г. до 08.09.2008 г. с последен ден на осигуряване - 08.09.2008 г. и заличаващи данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО, по отношение на същата, за периода от 09.09.2008 г. до 30.04.2021 г. вкл. с вид осигурен

„01“ - като лице работещо по трудово правоотношение.

Срещу така дадените задължителни предписания е подадена жалба, като горестоящият административен орган приел, че между собственика, регистриран като управител на Е. и самото дружество не могат да съществуват трудови отношения. В тази връзка с Решение № 1040-21-750/21.07.2021 г. на директора на ТП на НОИ – С. град е отхвърлена подадената жалба, а задължителните предписания са потвърдени.

При така установената фактическа обстановка, Съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена срещу акт подлежащ на съдебен контрол, от надлежна страна с правен интерес от обжалването и в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Разгледана по същество жалбата се явява неоснователна.

За да потвърди наложените мерки директорът на ТП на НОИ – С. град е приел, че лицето собственик на Е., действащо като управител, не може да сключи трудов договор сам със себе си и да се назначи на определена длъжност. Достигнал до извода, че контролните органи правилно са приели конкретното трудово правоотношение за “нищожно”, а дадените на дружеството-жалбоподател указания за законосъобразни, предвид вписването на С. Адамидис в ТР като управител и едноличен собственик на [фирма], считано от 09.09.2008 г.

Изводът на решаващия орган, направен във връзка със сключения от С. Адамидис трудов договор и качеството ѝ на собственик и представляващ [фирма] е, че не е възможно едно и също лице да възлага и изпълнява работата, да извършва оценка на труда и изпълнение, да налага дисциплинарни наказания, да си разрешава ползване на отпуск, да прекрати трудовия договор или да води съдебен спор при незаконосъобразно уволнение. Контролният орган е издал задължителни предписания за заличаване на подадените данни по чл. 5, ал. 4, т. 1 от КСО с код за вид осигурен — „01“ за С. Адамидис.

Спорът е правен, относно това, допустимо ли е едно лице в качеството си на собственик и управител на Е. да бъде и служител в дружеството по трудов договор и в тази връзка следва ли да се извършват корекции в подадените данни за С. Адамидис.

Предмет на трудовия договор е престация на работна сила. Законодателят е регламентирал в отделен кодекс реда за предоставянето ѝ, чрез сключване на трудов договор, реда за ползване на отпуски и почивки, спазване на правила за безопасност на труд, дисциплинарна отговорност на работника при неспазване на работното време, на други клаузи на договора, уредени са възможностите и реда за прекратяване на трудовото правоотношение, сроковете и реда за повдигане и разглеждане на трудови спорове и др. Трудовият договор винаги е двустранен и се сключва между работодател и работник след постигане на съгласие между волеизявленията на двете страни.

Логически невъзможно е да се сключи трудов договор сам със себе си тъй като, за да се постигне съгласие са необходими не само две страни, но и две воли. В случая трудовият договор е сключен на 03.01.2006 г., след което считано от 09.09.2008 г. С. Адамидис е встъпила като едноличен собственик и управител на едноличното дружество. В тази връзка правилен е изводът, че от 09.09.2008 г. до 30.04.2021 г. вкл., не са налице две отделни волеизявления за постигане на съгласие относно реда за престирание на работна сила. Дори да се приеме, че работодател е юридическото лице [фирма], то формира волята си, чрез своите органи - едноличния собственик на

капитала и управителя, които в случая са едно и също лице.

Собственикът на Е. се осигурява в дружеството, в зависимост от упражняваната трудова дейност в него. Ако упражнява трудова дейност, която по своята същност е дейност по управление и контрол, за която получава определено възнаграждение, както в настоящия случай, същият следва да се осигурява в това си качество по договор за управление и контрол, независимо дали възнаграждението е фиксирано в нарочен договор, или се дължи въз основа на решение на едноличния собственик или е предвидено в учредителния договор.

Настоящата инстанция не споделя доводите на ответника, изложени в оспореното решение за “нищожност на трудовия договор” между С. Адамидис и дружеството-жалбоподател, тъй като не е от компетенциите на органите по осигуряването да се произнасят по спазването на трудовото законодателство. По трудовия договор работникът или служителят е подчинен на работен режим, установен от работодателя и поема задължение да спазва трудова дисциплина и ред. Той има определено работно място, работно време, определен вид работа и се намира в положение на йерархическа зависимост от работодателя. От трудовия договор за работника или служителя възникват редица права като право на гарантирано трудово възнаграждение, на почивки, на отпуски, на обезщетения, на социално-битово обслужване, на социално осигуряване за всички осигурени социални рискове, на безопасни и здравословни условия на труд и т.н. Не е възможно едно и също лице да възлага и изпълнява работата, да извършва оценка на труда и изпълнението, да налага дисциплинарни наказания, да си разрешава ползване на отпуск, да прекратява трудовия договор или да води съдебен спор при незаконосъобразно уволнение. Ето защо, и от гледна точка на осигурителното право, управителят на Е. не следва да се осигурява по код „01“ като служител, намиращ се в трудово правоотношение сам със себе си.

Настоящият съдебен състав не констатира оспореният административен акт да е издаден в противоречие с материално правни норми или в несъответствие с целта на закона.

При този изход на делото и с оглед правилото на чл. 143, ал. 4 от АПК оспорващия следва да бъде осъден да заплати направените от ответника разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, който е съобразен с разпоредбата на чл. 79, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от ЗПП и чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Водим от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, Първо отделение, 11 състав

### Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу Решение №1040-21-750/21.07.2021 г. на Директора на ТП на НОИ С.- град, с което са потвърдени задължителни предписания № ЗД-1-21-00931443/04.06.2021 г. на инспектор по осигуряването в ТП на НОИ - С. град.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на ТП на НОИ - С. град сумата от 100/сто/ лева юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред ВАС в 14-дневен срок.

СЪДИЯ: